

EEN SEP SETI-MYSTERIE

DE PECH- VUURTOREN

NICKI THORNTON

Lijst van aanwezigen in de Slangentong-vuurtoren
op de avond van de moord:

SEP SETI - keukenhulp

NACHTSCHADUW - zijn kat

INSPECTEUR INGENIUS TINGIETER -

werkzaam bij MagiPol

MINA MUNTBLAD - eigenaresse van de

Slangentong-vuurtoren

LEONOOR MORGENSTOND - vriendin van

Mina Muntblad

FREDDIE MUNTBLAD - broertje van Mina Muntblad

HARM BROKKEL - advocaat van Mina Muntblad

ZACHARIAS RENDELS - manager van het
vuurtorenhotel

CELESTÉ KNETTERING - dienstmeisje van Mina
Muntblad

1

PROEVE VAN BEKWAAMHEID

Gespannen hoorde Sep Seti dat meneer en mevrouw Bol twee harige wandelaars een aantal boterhammen met ham en ei voor onderweg overhandigden. Ze wensten de hotelgasten opgewekt het allerbeste voor het volgende deel van hun reis.

Sep luisterde vroeger zo vaak naar de geluiden van vertrekkende gasten. Dan wachtte hij op een kans om de verlaten keuken in te sluipen en stiekem te oefenen met koken. Want koken was zijn lust en zijn leven. Hij had het van zijn vader geleerd voordat die was verdwenen, en dat was hem goed van pas gekomen als keukenhulp in het hotel. Onlangs had hij echter ontdekt dat hij helemaal niet echt voor meneer en mevrouw Bol werkte. Dat nieuws was ingeslagen als een bom; ze hadden al die jaren tegen hem gelogen. Hij was de eigenaar van dit hotel. Hotel De laatste kans was van

hém. Die wetenschap had alles veranderd, al kon hij het nog steeds nauwelijks geloven.

En dat was nog niet eens het enige. De afgelopen weken was hij nog veel meer verbijsterende dingen te weten gekomen. Zijn hele leven stond op zijn kop. Soms had hij het idee dat hij het allemaal niet meer kon volgen.

De harige, onverwachte gasten waren toevallig terechtgekomen bij het afgelegen hotel, dat zich in de slaperige duisternis van het Laatste Hoop-bos bevond. Dankbaar lieten ze hun voeten vol blaren rusten op de meubels. De volgende dag lag er in de wastafel een laagje baardhaar, dat ze al zingend hadden afgeschorren na een hele nacht snurken. Ze hadden alles opgegeten wat hen werd geserveerd, waaronder een sterk stinkende geitenkaas die niemand anders wilde en een kersttoetje dat al sinds de feestdagen wachtte tot iemand het zou bestellen.

En nu waren ze weer weg. Toen Sep Horatio en Corrie Bol de voordeur hoorde dichtgooien, stak hij zijn hand uit naar de bovenste plank om iets te pakken waarmee hij nu stiekem oefende. Tussen de zakken bloem had hij een boek met een felroze omslag verstopt. Er stonden malle tekeningetjes en felgekleurde letters op, en de titel: *Magie, maar dan makkelijk: een handboek voor beginners*.

Het was nog maar een paar weken geleden dat de komst van een groep tovenaars heel wat opschudding in zijn leven had veroorzaakt. Onder andere omdat hij toen op een haar na was opgepakt voor een moord.

Hij had sindsdien ontdekt dat magie echt bestond.

En dat niet alleen: de tovenaars hadden ook laten doorschemeren dat hij wel eens een van hen zou kunnen zijn. Dat hij misschien geboren was met een sprankje magie in zijn bloed. Eén sprankje was al voldoende, had inspecteur Tingieter van MagiPol, de magische politie, hem uitgelegd. Vanaf dat moment had Sep ongeduldig gewacht tot de inspecteur hem zou komen opzoeken, zoals hij had beloofd. Tot nu toe was er echter alleen een pakketje gearriveerd, dat Sep gretig had uitgepakt. Daar had *Magie, maar dan makkelijk* in gezeten, samen met een luchtig briefje waarin Tingieter schreef dat hij helaas werd opgehouden. Daarom raadde hij Sep aan om alvast met dit boek aan de slag te gaan.

Met afhappende schouders en trillende handen sloeg Sep een bladzijde om. *Magie, maar dan makkelijk?* Serieus? De vreselijke stank van aangebrande, zure melk hing nog steeds in de keuken. Die geur herinnerde hem er voortdurend aan dat hij een magische mislukking was.

Iemand een zeer kleine wrat bezorgen op het puntje van diens neus, las hij. Nadat hij die spreuk had uitgeprobeerd, was zijn eigen neus zo groot geworden als een ui. Het had drie dagen geduurd voordat de zwelling weg was, en elke keer dat Horatio Bol hem zag, had hij harder gelachen dan ooit.

Sep kon dit niet. Het zou hem nooit lukken om magie te beoefenen.

Maar hij wist nu in elk geval iets meer over zijn eigen achtergrond. Hij had hotel De laatste kans geërfd van zijn moeders kant van de familie, en zijn moeder was een tovenaars.

Helaas had hij ook bijzonder slecht nieuws voor zijn kiezen gekregen, namelijk dat zijn moeder een beruchte, kwaadaardige tovenaar was. En dat ze gezocht werd in verband met een zeer ernstige gebeurtenis die tot de dood van talloze magische mensen had geleid.

Hij staaarde naar het boek en wist dat hij daarnaast nog iets veel moeilijkers moest accepteren: het zou hem nooit lukken om genoeg magie onder de knie te krijgen zodat hij zou worden toegelaten tot de magische wereld. Hij zou nooit een groot en geleerd tovenaar worden. Dat betekende dat hij nooit zou kunnen achterhalen of het klopte wat ze allemaal over zijn moeder beweerden. En dat hij ook die andere dingen die hem dwarszaten niet zou kunnen nagaan.

Om dat alles wel te kunnen doen, hoefde hij slechts één spreuk perfect uit te voeren. Eentje maar, als Proeve van Bekwaamheid, als bewijs dat hij over de magische gave beschikte. Hij schoof het boek opzij. Als er al zoiets bestond als makkelijke magie, dan stond het hier niet in. Hij verborg zijn hoofd in zijn handen en kreunde.

Inspecteur Tingieter was niet langsgeskomen om hem te helpen. En Seps nieuwe vriendin, de magische geheim agent Angelique Strick, ook niet. Hij voelde zich machteloos, zo mijlenver van alles en iedereen vandaan. En dan ook nog eens in die vreselijke positie dat hij wel iets van de magische wereld afwist, maar onder ogen moest zien dat hij er waarschijnlijk nooit deel van zou uitmaken.

Het maakte hem wanhopig. Vandaag had hij de laatste bladzijde gelezen. Het zou hem nooit lukken

om een spreuk goed te doen. Hád hij eigenlijk wel iets van zijn moeders magie in zijn bloed?

Hij stond in zijn eentje in de keuken na te denken over zijn mislukkingen. Toen gleden zijn gedachten ineens naar iets anders. Hij had zich voorgenomen om het niet te doen, maar... was er niet een andere magie die wél werkte? Kon hij misschien alleen iets met de verkeerde soort magie doen?

Na een vlugge, schuldbewuste blik over zijn schouder stak Sep zijn hand in een handig binnenzakje van zijn helderblauwe koksjas en haalde er een zwart boekje uit tevoorschijn. Het was al vrij oud en zat dichtgebonden met een scharlakenrood koord. Terwijl Sep de droge, gerafelde bladzijdes omsloeg had hij zoals altijd het gevoel dat hij voorbestemd was om dit boekje te gebruiken.

Het stond vol met eenvoudige familierecepten. Of nou ja, grotendeels. Er waren ook vreemde instructies waarmee je zelf heel onschuldige schoenpoets en ovenreiniger kon maken. Hier en daar stond een toverspreuk. Tingieter en Angelique hadden hem het boekje het liefst willen afnemen omdat een deel daarvan ‘verontrustende’ magie betrof. Verboden spreuken, details over duistere apparaatjes en kwaadaardige ideeën, bijvoorbeeld. En toch voelde het zo goed, alsof het boekje echt bij hem hoorde. Als hij erin las, voelde het vertrouwd. Dat maakte hem toch niet meteen een of andere duistere magiër?

Hij sloeg een versleten bladzijde om en keek naar de tekening van de vuurvliegkooi, een gevaarlijk en krachtig instrument waar tovenaars als de dood voor

waren. Onzekerheid en angst vermengden zich en legden een knoop in zijn maag. Hij wist dat hij niet in dit boek hoorde te kijken. Maar het was het aantekeningenboekje van zijn moeder geweest, en de magie die erin stond leek hem geruststellend toe te fluisteren dat hij erop kon vertrouwen. Hij zag ook een tekening van iemand die zijn armen uitstak, alsof hij iets wilde pakken wat buiten zijn bereik lag. *Vangspreek*, stond ernaast geschreven. Je hoefde alleen de woorden *uma nam wel* uit te spreken. Dat zag er niet heel raar uit. Dat kon toch niemand kwaad doen?

De magie leek nu indringender te fluisteren. Ze leek hem te zeggen dat je in een hoekje van hotel De laatste kans midden in het Laatste Hoop-bos helemaal alleen was. Dat betekende dat er niemand in de buurt was om je te helpen... maar ook dat niemand het kon zien of zich er druk om kon maken als je je een heel klein beetje bezighield met duistere magie. Sep strekte zijn vingers uit om het te proberen.

Hij voelde een koude windvlaag. Een soepele zwarte gedaante gleeed de keuken in, draaide om zijn benen heen en bracht de bedompte geur van het woud mee naar binnen. Het was zijn zwarte kat Nachtschaduw, die waarschijnlijk weer wat bosdieren had opgejaagd. Sep stopte het verboden boekje haastig terug in zijn helderblauwe koksjas en probeerde Nachtschaduw heel onschuldig aan te kijken.

‘Ik kan je ook geen minuut alleen laten!’ riep ze uit, en ze gaf hem een duwtje met haar roze neus. Dat was het enige aan haar dat niet glanzend zwart was. ‘Laat me nu maar eens wat kunstjes zien. Foutloze kunstjes.’

Ze sprong op het aanrecht en veegde met een voorpoot over de felgekleurde voorkant van *Magie, maar dan makkelijk*.

Niet voor het eerst vroeg Sep zich af of het echt wel zo geweldig was dat zijn kat kon praten. Meestal vertelde ze hem verhalen over de bloederige gevechten die ze had met haar gezworen vijanden, de kraaien die onophoudelijk boven het hotel cirkelden. Maar zo af en toe onderbrak ze die verslagen om hem op zijn nummer te zetten. Met haar grote groene ogen keek ze hem nu uitdagend aan.

‘Ik heb een spreuk nodig, Nachtschaduw. Angelique heeft het me allemaal uitgelegd. Om te mogen toetreden tot de magische wereld, de Elysee, moet je de Proeve van Bekwaamheid doorstaan. En dat lukt alleen als je bewijst dat je over een sprankje magie beschikt, door één spreuk goed uit te voeren. Meer hoeft ik niet te doen. Dan heb ik de kans om uit te vinden hoe het allemaal zit.’

Nachtschaduw kwam zo dicht bij hem staan dat haar groene ogen zich in de zijne boorden. ‘Niet op deze manier, Sep.’

‘Maar...’

‘Wat dacht je van lepels?’ Nachtschaduw bladerde met een klauw door naar de laatste bladzijde van het felroze boek. ‘Ik bedoel, het zijn lepels. Wat kan daarmee nou misgaan?’

‘Dat zei je ook over melk koken,’ mompelde Sep somber.

‘Nou, laat me eens wat zien. Want anders heb ik een afspraakje met een buitengewoon kwaadaardige kraai

die Erik heet. Zijn snavel is smeriger dan het achter-eind van een haas, en iemand moet hem nodig eens een lesje leren. Dus kom op. Je kunt het.'

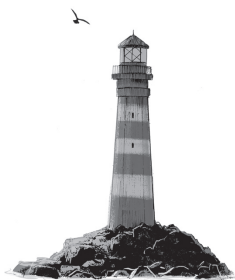
'Het ziet er wel uit als een simpele spreuk,' mompelde Sep.

Ze keken allebei vluchtig naar de deur die naar de hotellobby leidde. Die was kromgetrokken en zat vol schroeiplekken. De deurpost was zwartgeblakerd. Het was een wrange herinnering aan alle eerdere simpele spreuken die Sep had geprobeerd. Die waren niet alleen mislukt, maar zelfs op een ramp uitgelopen.

Nachtschaduw deed een stapje naar achteren. Ze keek alsof ze het liefst een veiligheidsbril en een valhelm zou opzetten. 'Denk je dat het deze keer gaat lukken zonder dat er van alles ontploft?'

2

IN DE PUREE

Sep stond bij een pan vol warme aardappels die hij eerder had gekookt en nog moest pureren. Hij pakte een lepel en zette die rechtop in de pan. Het enige wat hij nu moest doen, was die lepel laten bewegen.

‘Inspecteur Tingieter zei al dat het lastig zou worden,’ zei Nachtschaduw. Op veilige afstand vlijde ze haar achterste op het aanrecht. ‘Het is niet genoeg om het te willen. Je moet geloven dat je het kúnt.’

‘Tingieter heeft het te druk met het opsporen van kwaadaardige tovenaars en moordenaars voor Magi-Pol om me te komen helpen. En Angelique heeft haar handen vol aan haar werk als magisch geheim agent. Ze is vast op een heel coole, gevaarlijke plek iets strikt geheims aan het doen,’ zei Sep mokkend. Hij hield zijn handen nu boven de lepel en zette zich schrap. Toen zakten zijn schouders omlaag. ‘Misschien,’ fluisterde

hij, starend naar de lepel, 'had ik het vroeger toch beter. Ik bedoel, het is veel erger om wel van magie af te weten, maar er zelf niets mee te kunnen doen. Ik mag nu dan de baas van dit hotel zijn, maar dat vergeten meneer en mevrouw Bol aan de lopende band. Ze gaan nog steeds tegen me tekeer.'

'Kop op. Je bent in elk geval van háár af, zij was altijd de ergste van allemaal,' zei Nachtschaduw geruststellend.

Sep verstrakte bij alleen al de gedachte aan Tiffany Bol, de dochter van meneer en mevrouw Bol. Jarenlang had hij moeten slikken dat ze geen enkele kans onbenut liet om hem te vernederen en het leven zuur te maken. Hij huiverde en probeerde zich te concentreren op de spreuk die hij zou opzeggen. Maar de woorden van de vangspreuk uit het zwarte boekje stonden in zijn geheugen gegrift. *Uma nam wel.*

Hij las de woorden op de bladzijde voor hem luid en duidelijk op en probeerde meer zelfvertrouwen uit te stralen dan hij daadwerkelijk voelde. '*Energium protobot noxis organa.*' Hij maakte cirkelbewegingen met zijn handen en deed zijn best om het er precies zo uit te laten zien als op het plaatje. Hij vond het eigenlijk best goed gaan; het voelde heel erg magisch allemaal. Maar de lepel bewoog niet. Hij las de woorden opnieuw op, nog iets harder. Nu roerde de lepel rond in de pan. Zonder dat hij hem aanraakte.

Nachtschaduw sloop iets dichterbij om het beter te kunnen zien. Haar snorharen raakten de lepel bijna, en die bewoog opnieuw. Een heel klein klontje aardappel kwam op haar wang terecht.

‘Sep! Het is je gelukt! Deze spreuk kun je laten zien bij de Proeve van Bekwaamheid!’

Maar de lepel hield niet meer op met roeren. In plaats daarvan draaide hij steeds sneller rond.

‘Hoort dit zo?’ Nachtschaduw kreeg een tweede klodder warme, zachte aardappel op haar neus en miauwde ontevreden toen ze die van zich af schudde. ‘Ik denk dat je hem nu weer moet laten ophouden.’

Een derde klodder half geprakte aardappel vloog uit de pan en raakte Sep midden op zijn voorhoofd. Hij voelde het branden. Een volgende vloog vlak langs zijn linkeroot.

Hij pakte *Magie, maar dan makkelijk* op en zocht naar tips, maar na de spreuk volgden meteen de schutbladen. Er stond niets anders in het boek. *Ongelooflijk*. Een kwak van de inmiddels zeer goed gepureerde aardappels vloog met een sierlijke boog tegen de koelkast aan en gleed als een smeltende sneeuwbal langs de deur naar beneden.

‘Er ontbreekt een bladzijde,’ zei hij in paniek. ‘Er staat niet bij hoe ik dit weer moet laten ophouden.’

De puree begon te borrelen. Algauw zaten er klodders op het plafond en spetters op de vloer. Sep kon slechts in hulpeloze paniek toekijken. Hij had geen idee wat hij moest doen. Als hij terugdacht aan de eerdere rampen dan was de kans groot dat er zometeen een enorme ontploffing zou volgen.

‘Doe iets!’ riep Nachtschaduw, die alvast naar buiten vluchtte. Ze ontsnapte ternauwernood aan een grote flats puree tegen haar achterste.

Sep deed het enige wat hij kon bedenken, maar dat

had totaal niets met magie te maken. Hij pakte een theedoek en wikkelde die om zijn hoofd om zich te beschermen tegen nog meer rondvliegende kokendhete klodders aardappelpuree. Daarna tilde hij de pan van het fornuis en rende hij achter Nachtschaduw aan de achterdeur uit.

Hij holde met de pan in zijn handen naar de rand van het bos en smeed de lepel, de pan en wat er van de aardappelpuree over was op de grond onder een boom. Het geheel explodeerde in een kruimige vuurwerkfontein die elk blaadje en elke grashalm bedekte met een laagje puree.

‘Ik kan het niet!’ schreeuwde Sep zo hard als hij maar kon tegen wie dan ook. Niet tegen Nachtschaduw in elk geval, want die was ’m al gesmeerd. Ook niet tegen de kraaien, die krasten alsof ze hem stiekem uitlachten.

Sep liep mopperend terug naar de keuken, waar hij alles, inclusief zichzelf, begon schoon te schrobben. Daarna vulde hij de gootsteen met water, pakte een nieuwe lading aardappels en begon die te schillen. Hij moest zich gewoon bezighouden met dingen waar hij wél goed in was. Al die belachelijke dromen over magie moest hij maar uit zijn hoofd zetten. Hij legde de ene geschilde aardappel na de andere met een harde bons op de afdruiplaat.

Ineens klonk er een stem vlak achter hem, en hij maakte een sprongetje van schrik.

‘Hé, hallo, meneer Seti.’

Sep draaide zich om en stond oog in oog met een lange, slanke man in een glanzend pak. Hij had schou-

derlang zilverkleurig haar, droeg een bril en keek hem met een vastberaden vrolijke uitdrukking op zijn gezicht aan.

Het was inspecteur Tingieter van MagiPol. Niet zo heel lang geleden was Sep nog bang geweest dat die hem zou arresteren voor moord. Vervolgens was Tingieter degene geweest die Sep had laten geloven in het onmogelijke: dat Sep zelf ook over magie zou kunnen beschikken. Maar daarna had Tingieter hem in de steek gelaten om helemaal in zijn eentje te ontdekken wat een mislukkeling hij was.

Gelukkig was Tingieter niet een paar tellen eerder opgedoken. Hij had niets gezien van Seps vernederende sprint het bos in met een theedoek rond zijn hoofd en een pan vol doorgedraaide aardappelpuree in zijn hand. Dat bleef nu mooi geheim. Sep moest er niet aan denken om iemand met zo'n enorm magisch natuurtalent te laten merken hoe absoluut afgrijselijk hij was in het uitvoeren van spreuken.

Hij stak zijn handen opnieuw in het ijskoude water en pakte de laatste aardappel om te schillen. 'Hallo, inspecteur. Wat een verrassing!' zei hij opgewekt, met een snelle blik om zich heen om zich ervan te verzekeren dat er nergens meer klodders puree te zien waren die hem zouden verraden. 'Bent u met een zaak bezig? Hier in de buurt?'

'Het zou je verbazen welke plekken ik allemaal moet bezoeken voor mijn werk. Vorige week heb ik dagenlang een afgelegen schuur in de gaten gehouden, omdat sommige mensen beweerden dat ze daar elfjes zagen.' Tingieter stak zijn handen diep in de zak-

ken van zijn glanzende jasje. ‘Voor een wereld die niet meer in magie gelooft, is het wonderbaarlijk wat mensen soms menen te zien. Maar, eh... je hebt toch geen slecht nieuws voor me, hè?’

Sep keek hem argwanend aan.

‘Want je hebt me nog niet eens een kop thee aangeboden,’ zei Tingieter. ‘De melk is toch niet op? Of de thee?’

Sep dwong zichzelf te glimlachen en liep naar de waterketel om die te vullen.

‘Neem de zaak waar ik nu op ben gezet,’ ging Tingieter verder. ‘Dat is echt iets voor jou. Een vuurtorenhotel. Zon, zee, zand en oneindige roomservice. Je kunt op elk gewenst moment, dag en nacht, iets te eten of te drinken naar je kamer laten brengen.’

‘Dat klinkt als een nogal onbelangrijke zaak voor een inspecteur van MagiPol,’ zei Sep somber. Hij overhandigde Tingieter zijn kop thee voor hij weer verderging met de aardappels. ‘Sterker nog, het klinkt meer als een vakantie.’

‘Ah, maar geen vakantie waarin je kunt tennissen.’ Tingieter was dol op die sport. ‘En wat heb je aan een vakantie zonder tennis? Dit hotel staat op een kale rots midden in zee. Er is niet eens een tennisbaan. Maar er zijn wel enkele gevaarlijke geesten die de boel op stellen zetten.’

‘Maar ik dacht dat u... Bent u dan niet op zoek naar Roderick Valeriaan?’

Roderick Valeriaan was de schuilnaam van een kwaadaardige tovenaer aan wie MagiPol de handen vol had. Tot nu toe was het hem gelukt zich op de ach-

tergrond te houden en anderen zo te manipuleren dat ze zijn smerige klusjes opknaptten. Hij had niet erg lang geleden het plan opgevat om de vuurvliegkooi in handen te krijgen. Toen hij erachter was gekomen dat dit duistere instrument verborgen was in hotel De laatste kans, had hij een van zijn volgelingen gestuurd om hem te stelen.

Helaas hadden al die gebeurtenissen ook geleid tot de moord op de uitvinder van die kooi en was de waarheid over Seps familiegeschiedenis boven tafel gekomen. En uiteindelijk was Tiffany Bol iedereen te slim af geweest door er met de gevaarlijke kooi vandoor te gaan. Niemand wist waar zij nu uithing. In Seps ogen was er niets angstaanjagender dan het idee dat Tiffany zich ergens schuilhield en wellicht binnenkort de krachtige magie van de vuurvliegkooi kon gebruiken.

Tingieter grinnikte. ‘Kwaadaardige figuren als Roderick Valeriaan achternazitten staat niet in mijn functiebeschrijving. Maar ik heb wel een nieuwtje voor je.’

Sep draaide zich om. ‘Is iemand anders Tiffany al op het spoor? Of weet u waar de vuurvliegkooi is? Is Roderick Valeriaan ontmaskerd?’

Tingieter nam een klein slokje thee. ‘Daar hoeft jij je niet druk om te maken, Sep. We hebben de beste mensen op die zaken gezet. Nee, ik heb nieuws over je vriendin Angelique. Zeg, heb je soms iets van een koekje bij de thee?’

‘Hm.’ Angelique was ook iemand die hem de droom van magie had voorgehouden en vervolgens niet eens de moeite had genomen om hem op te zoeken.

‘Ze vormt tegenwoordig een team met een jon-

geman die luistert naar de naam Stormloper,' ging Tingieter verder. 'Je zult het vast fijn vinden om te horen dat ze al vele complimenten hebben gekregen en flink in het zonnetje zijn gezet. Ze hebben gisteren nog een grote zaak afgerond. De zaak van de wandelende kledingkast, zogezegd. Ze verdienen alle eer, en ze zijn schijnbaar een goed team. Een perfecte combinatie.'

Sep scharrelde rond, op zoek naar koekjes die de harige wandelaars niet hadden opgegeten. Hij wist dat hij blij moest zijn voor Angelique, maar hij voelde alleen maar een pijnlijke steek van jaloezie. Zij had een nieuwe vriend en maakte carrière. Geen wonder dat ze hem en zijn zielige magische misbaksels geen bezoekje bracht.

Hij zette een bord met zelfgebakken koekjes voor Tingieter op tafel. 'Met gember of een laagje chocolade?'

Tingieter nam er van allebei twee en keek ondertussen vluchtig naar de zwartgeblakerde deurpost en de kromgetrokken deur. Daar waren planken tegenaan gespijkerd in een belabberde poging ze te repareren. 'Het doet me deugd om te zien dat "ik doe het toch" sterker was dan "ik durf niet"'

'Wat betekent dat nou weer?' vroeg Sep nors, zonder Tingieter aan te kijken. Hij wist dat hij achter die brillenglazen een fonkeling zou zien schitteren.

'Het betekent dat ik blij ben te zien dat je je magie aan het oefenen bent. Magie is zeer moeilijk in de vingers te krijgen en de meeste mensen hebben er het geduld niet voor.'

'Het was een heel simpele spreuk om een deur dicht te doen,' mompelde Sep, en hij voegde er weinig overtuigend aan toe: 'Ik denk dat ik vooruitgang boek.'

‘Dat is goed om te horen.’ Tingieter wreef in zijn handen. ‘Kun je wat laten zien?’

Daar was hij dan. De gevreesde vraag.

Sep veegde nog wat meer oppervlakken schoon. Het laatste wat hij wilde, was Tingieter laten zien hoe slecht het ging. Tingieter had juist zulke hoge verwachtingen van hem gehad.

Hij voelde een warme hand op zijn schouder.

‘Ik denk dat ik een grote vergissing heb begaan. Ik moet me bij je verontschuldigen,’ zei de inspecteur. ‘Ik heb je verteld dat je misschien beschikt over aangeboren magie. En dat...’ Hij schudde zijn hoofd en nam een grote hap van een koekje. ‘...was een grote fout. Het is zo eenvoudig om verlangend naar anderen te kijken en alleen de briljante resultaten te zien. Wat je niet ziet, is het harde werk dat diegene heeft moeten verrichten om zo ver te komen.’

Sep slikte en hoopte maar dat hij het verkeerd had verstaan. Hij probeerde zijn teleurstelling te verbergen, zonder succes. Zijn hart bonsde tegen zijn ribben.

Dus daarom had Tingieter zo lang gewacht voor hij langkwam. Hij wist allang dat Sep niet over magische gaven beschikte. Maar voor Sep stond er veel meer op het spel dan alleen maar spreuken kunnen gebruiken.

De zwarte gedaante van Nachtschaduw glipte de keuken weer in. ‘Snorharen en witte muizen! Inspecteur Tingieter, gelukkig bent u er. Net op tijd.’ Ze wiebelde met haar snorharen. ‘Ik hoop dat u nog wat ideeën heeft, want het verbaast mij dat dit hotel nog overeind staat na al Seps pogingen om een spreuk in de vingers te krijgen. We zijn de wanhoop nabij.’

*Voor mijn moeder. Door jou is mijn reis met boeken
begonnen, dankjewel daarvoor. En ook ter liefdevolle
nagedachtenis aan mijn geweldige vader.
We missen je heel erg.*

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Bad Luck Lighthouse*

Verschenen bij Chicken House

© 2019 Nicki Thornton

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra Hessels

Omslagafbeelding en illustraties: Matt Saunders

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5205 4 (e-book 978 90 261 5206 1)

NUR 283, 284